

Chương 12

Khương Diệu không nói gì, cúi mắt nhìn mu bàn tay của mình: “Không có việc gì đâu, đã lên vảy rồi...”

“Mang vào, cẩn thận uốn ván”. Nói xong Phó Đình Xuyên liền cúi đầu, làm ra vẻ “tôi muốn xem báo, đừng quấy rầy tôi”.

Từ Triệt đứng bên cạnh cũng hết sức khuyến khích: “Cô Khương à, cứ mang đi, Lão Phó hay thích lo lắng nhiều chuyện. Dù sao bao tay này không phải tơ lụa, không trơn, cho nên không ảnh hưởng đến động tác của cô đâu”.

Khương Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, thấy anh đang chuyên chú xem báo, vẻ mặt hồ hững.

Được rồi, khách hàng là lớn nhất. Khương Diệu lưu loát mang găng tay vào, nhìn vô cùng hào nhoáng, tự nhiên lại thấy mình giống như bắt chước “Vương thất lady” vậy.

Quả nhiên, một giờ sau, bởi vì mang hai bao tay, hôm nay Khương Diệu đã trở thành tiêu điểm thăm hỏi của mọi người.

Trong phòng hóa trang cứ có người vào lại hỏi cô một chút.

Khương Diệu chỉ có thể cười khổ, trả lời ứng phó đi qua: “Ngày hôm qua không cẩn thận bị thương, sợ uốn ván cho nên mới mang cái này.”

“Già môm.” Bạch Nhuế đi ngang qua, khinh miệt nói.

Khương Diệu cũng không muốn so đo với người này, nói năng chua ngoa như vậy, không những không nên trêu vào mà còn phải trốn còn không kịp.

Trang điểm cho Phó Đình Xuyên khá đơn giản, chỉ một lúc đã xong. Vì không muốn kéo dài thời gian quay phim, trang điểm và kiểu tóc phải làm cùng lúc, Khương Diệu phụ trách khuôn mặt, một đồng nghiệp khác làm tóc kế bên.

Chờ máy diễn viên khác trang điểm xong, Khương Diệu khiêng diễn phục ra, bao lớn bao nhỏ tìm xe buýt của đoàn làm phim.

Hôm nay đến phiên cô làm việc ở phim trường.

Lo phải quay ban đêm, Khương Diệu cố ý mang thêm áo khoác chống lạnh. Áo khoác bị cô nhét trong túi, có vẻ căng phồng.

Phó Đình Xuyên cũng phải đi phim trường, anh bước tới xe riêng ở phía trước, không hiểu sao mình lại quay đầu lại, nhìn thấy Khương Diệu.

Bóng dáng cô gái này rất nhỏ, hai túi đạo cụ như thể đè hết lên người. Cô đang cùng mọi người trên xe vừa nói vừa cười, quần áo sạch sẽ, tóc đuôi ngựa buộc cao, trên đỉnh đầu lấp lánh ánh nắng của ngày mới.

Đúng là kì lạ, cô gái này, sao có thể nắm rõ thâm mỹ của đàn ông bọn họ chứ?

“Lên xe ! Chờ ai thế?” Từ Triệt bấm còi rồi cúi người xuống nhìn người ngoài kia.

Đương nhiên, trong tâm mắt của anh không thấy mục tiêu mà Phó Đình Xuyên đang nhìn.

Người kia cho tay vào túi quần: “Tôi đang nghĩ có phải quên mang điện thoại di động hay không?” Anh lên xe, ngồi xuống: “Có mang”.

Từ Triệt thở phào một tiếng, từ từ khởi động xe.

Một lần là có thể đóng tốt cảnh quay, Phó Đình Xuyên quả thực là diễn viên trời sinh.

Làm nghề được mười mấy năm, anh diễn rất nhiều vai, bình thường nói chuyện rất mạch lạc, ngay cả khi đối mặt với tình huống bất ngờ cũng có thể thích ứng rất nhanh.

Chỉ trong những khoảng thời gian ngắn ngủi, anh mới có thể trở về chính mình, lúc chỉ có một mình anh.

Giống như hiện tại, anh ngồi trong chiếc ô tô màu đen. Nhắm chặt hai mắt, không ai quấy rầy. Như thể cả thế giới rộng lớn cũng không liên quan đến mình.

Khu điện ảnh Đường Thành thường dùng cho việc quay ngoại cảnh, cho nên hôm nay phải quay liền mấy cảnh bên ngoài.

Không khí buổi sáng sớm tươi mát hợp lòng người, nhóm diễn viên chính đã mặc diễn phục ở bên này ôn tập kịch bản, Khương Diệu bên kia chuẩn bị cho dàn diễn viên phụ, quá trình này giống như một dây chuyền sản xuất, năm phút đồng hồ một cung nữ, ba phút một hoạn quan.

Cứ làm theo thứ tự như thế cho đến chấm dứt.

Cô mang đôi găng tay đó, lòng phụ nữ luôn tinh tế tỉ mỉ, cho nên cô lại lo Phó Đình Xuyên nhìn thấy sẽ cho rằng cô không thích nó.

Làm việc liên tục như thế, tay Khương Diệu càng mỏi hơn, cô đi tới bên trong phòng, vừa uống nước vừa lắc cổ tay. Tới tới lui lui, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

Hình như bên cạnh cũng có đoàn làm phim khác, đạo diễn gọi nam nữ chính đến bên này, bắt đầu nói về cảnh quay với họ.

Động tác của Khương Diệu cũng ngừng lại, cô đưa lưng về phía họ, tập trung tinh thần nghe lén.

“Tình Niên này, lát nữa phải diễn cảnh yêu đương, Tiết Thiệu vào cung tìm cô, cùng tản bộ, sau khi nghỉ ngơi ở trầm hương đình, cô bảo cung nhân đi ra, rồi trộm hôn hấn một cái, hôn má, biết chưa?”

“Biết ạ.” Giọng của Đồng Tĩnh Niên non nớt như một cô gái mới lớn.

Trợ lý đạo diễn không nói tiếp nữa, ông quay sang hỏi Phó Đình Xuyên: “Thầy Phó, anh định biểu hiện tâm tình gì khi Tiết Thiệu bị hôn trộm”.

Phó Đình Xuyên bâng quơ nói: “Mim cười. Tiết Thiệu lớn tuổi hơn Thái Bình rất nhiều, là một nam nhân trưởng thành, dù cho lòng vui mừng như điên, mặt ngoài cũng sẽ vờ như lòng không gợn sóng.”

“Đúng vậy, không sai. Hai người diễn trước ở đây đi rồi ra. Tôi đi xuống trước”.

Dứt lời rồi bước ra.

Bỗng nhiên Khương Diệu thấy hơi xấu hổ và rối rắm, cô tự hỏi, có nên ra chào một chút không nhỉ.

“Chị Khương!” May mà Đồng Tĩnh Niên phát hiện ra cô trước.

Khương Diệu thuận tiện quay đầu lại, cười nhẹ: “Tiểu Đồng à.” Đôi mắt cô nhìn sang, chào người bên cạnh: “Phó tiên sinh.”

Cách xưng hô của cô vừa khách sáo vừa xa cách, giống như chỉ chạm mặt nhau lần đầu tiên, chứ không phải là người trang điểm mà anh “mời riêng” tới.

Gió nhẹ lướt qua, lá phong đỏ rơi rụng ngoài đình, Phó Đình Xuyên ừ một tiếng.

Tay phải anh cầm kịch bản, để xuôi bên người.

Người đàn ông mặc cổ trang, đứng thẳng như cây tùng trước gió, tuấn lãng thư sinh.

Nếu như anh ở Thịnh Đường thật, có lẽ chỉ cần lơ đãng liếc mắt một cái thôi cũng có thể làm cho các cô gái ở Trường An nóng mặt tim đập rồi nhỉ.

Phó Đình Xuyên phân tâm nhìn đến bàn tay của Khương Diệu, cô gái này vẫn mang bao tay mà anh đưa, dù anh không ở đó cũng không gỡ xuống.

Thật sự, rất nghe lời.

Anh luôn có chủ nghĩa đàn ông, cũng thích người con gái ngoan ngoãn.

Năm trước có một chương trình phỏng vấn, người dẫn chương trình liên tục bám riết không tha hỏi xem tiêu chuẩn kén vợ của anh, anh bị hỏi đến mức không kiên nhẫn nổi, liền nói hai chữ, nghe lời.

Lặng im một lúc, Khương Diệu nói: “Em đi trước. Hai người diễn đi, em không quấy rầy nữa.”

“Không cần.”

“Đừng đi, cô cứ ngồi đây xem chúng tôi đóng đi.”

Tiểu Thái Bình và Tiết Thiệu đều đồng thời mở miệng.

Khương Diệu: “...” Cho nên rốt cuộc là diễn hay không?

Đồng Tĩnh Niên nghiêng đầu nhìn Phó Đình Xuyên: “Anh Phó, cần đóng không?”

“Không cần,” Phó Đình Xuyên ngồi xuống bên cạnh đình: “Lát đóng luôn, không nên lãng phí cảm xúc”.

“Vâng.” Đồng Tĩnh Niên cũng tìm một chỗ, tựa vào cột mở di động ra.

Phó Đình Xuyên nhìn về phía người trang điểm của mình: “Khương Diệu, cô cũng ngồi đi.” Để cô đứng như vậy thật không lịch sự, cũng giống như nói cô đi thì như đuổi người, cho nên chỉ có thể như thế.

Ba người ngồi một chỗ, nhìn nhau không nói gì.

Đồng Tĩnh Niên có lẽ đang nhìn Weibo, vừa xem thì nói:

“Ôi, ghét quá...” Cô bé than thở: “Anh Phó à thái độ fan của anh thật là.”

Trong lòng Khương Diệu kinh hoàng, thiếu chút nữa là xúc động đứng bật dậy.

“Sao?” Phó Đình Xuyên hỏi.

“Rất nhiều người vào weibo mắng em, nói em diễn kém, tiểu hoa đán, còn cp cùng anh,,,” Đồng Tĩnh Niên nắm chặt tay, xoa xoa trán có phần bất đắc dĩ.

Phó Đình Xuyên nhíu mi: “Cp là gì?”

Khương Diệu suýt nữa phì cười, có câu 3 năm một thế hệ, anh và các cô đúng là không cùng thời đại mà.

“Chính là character pairing, xứng đôi, tình lữ ạ.” Đồng Tĩnh Niên giải thích vô cùng chuyên nghiệp.

Phó Đình Xuyên hiểu rõ: “Ồ.” Nhiều ngày quan sát, Đồng Tĩnh Niên biết bạn diễn của mình không đòi hỏi quá lớn ở đôi phương, thái độ cũng không tệ lắm.

Anh thuận miệng an ủi: “Mấy cô ấy đều là cô bé cả, tuổi nhỏ nên hơi mù quáng, nếu cô là bình hoa nhỏ thì tôi là bình sứ cổ rồi”.

Nghe thấy Phó Đình Xuyên còn giải thích vì fan như mình, Khương Diệu bỗng nhiên có phần hổ thẹn. Làm fan, trước khi cô hai mươi tuổi cũng từng theo trào lưu chê bai bạn diễn nữ của Phó Đình Xuyên. Sau này lớn rồi cũng thành thực một chút, đối với việc soi mói cũng không còn hứng thú.

Cho đến hôm nay, cô mới dám tự nhận là một fan lí trí.

Đồng Tĩnh Niên ngây ngốc cười rộ lên: “Anh Phó, thực ra em cũng là fan của anh, nhưng mà em không mù quáng đâu”.

“Thế à?” Phó Đình Xuyên nhướn mày: “Thế là trong đình này có đến hai fan của tôi à.”

“Chị Phương cũng là fan của anh ạ?” Đồng Tĩnh Niên hỏi.

Khương Diệu còn đang bận tổng kết quá trình làm fan của mình cho nên nghe thấy người nhắc tên mới giật mình hỏi: “Sao?”

Đồng Tĩnh Niên cong môi, cười ngọt ngào giống như viên kẹo đường: “Anh Phó nói chị cũng là fan của anh à?”

Khương Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, người kia đang chống má, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Cô đáp: “Đúng vậy, tôi thích mấy tác phẩm anh ấy đóng.”

Đồng Tĩnh Niên nói: “Chị thích bộ nào nhất? Tôi thích [Chiến quốc].”

[Chiến quốc] là bộ phim cổ trang kinh điển nhất mà Phó Đình Xuyên đóng, anh diễn vai minh tướng Quán Trọng, phụ tá người quân vương xưng bá Trung Nguyên.

Khuong Diệu suy nghĩ một lúc. Nhắc tới Phó Đình Xuyên, mọi người đều xem anh là “nam thần cổ trang”, cô nghĩ đến một bộ phim cận đại mà mình thích nhất, xem nhiều nhất.

Kết quả là, cô đáp: “[hò] đi.”

Phó Đình Xuyên đột nhiên cười nhẹ một tiếng: “Đó là phim mà doanh thu phòng vé của tôi thấp nhất”.

Khuong Diệu tự nhiên lại thấy e lệ, nhưng vẫn cố cậy mạnh: “... Nhưng mà em thích.”

Doanh thu phòng bán vé thấp, cô biết chứ.

Nhưng mà, anh cũng thích kịch bản đó mà, nếu không sao lại nhận?

Trong lòng cô khẽ nói thầm.

Khuong Diệu thật sự thích bộ phim [hò] này, nó đúng là một bộ phim nghệ thuật với nhiều khía cạnh nhỏ. Phó Đình Xuyên vào vai một thi nhân xưa, với tinh thần “trữ tình là máu”. Biểu hiện của anh trong phim này cũng giống như ngâm vào máu, như vùi vào lửa, điên cuồng mà thông minh, quyết liệt mà bi tráng.

Bộ phim kết thúc bằng cảnh hoàng hôn phủ bóng, dãy núi kéo dài, mặt hồ tĩnh lặng, cảnh liêu bên hồ nhẹ nhàng lay động.

Một thi nhân mẫn cảm mà thống khổ, anh có lý tưởng vệ quốc, muốn làm một người thoải mái, cười ngửa chẻ củi, hướng về biển lớn, xuân về hoa nở, có tình yêu và hi vọng.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, tiếng nhạc hòa âm vang lên cùng với hình ảnh đó. Màn hình màu đen hiện lên dòng chữ. Bối cảnh là tiếng xe lửa xập xình không dứt: “Tôi là giáo sư dạy môn triết học hệ đại học. tôi là Tra Hải Sinh, cái chết của tôi không có liên quan đến bất cứ người nào khác”.

Quá trình quay phim hôm nay tương đối thuận lợi, hơn sáu giờ, khách sạn đưa cơm tới, đạo diễn Đông cho phép mọi người nghỉ ngơi ăn cơm chiều, chờ trời tối thì quay thêm cảnh cuối vào trời đêm.

Cả phòng được lắp đèn đầy đủ, khu dùng cơm cũng được chiếu sáng choang.

Khương Diệu ngồi cùng với tổ tạo hình, giống như ngày thường, cầm cà mèn ăn.

Sợ bị nước canh vấy lên, cô tháo đôi bao tay ra trước, dù sao màu trắng cũng rất dễ dính bẩn.

Khương Diệu gấp một miếng cơm cho vào miệng, vừa nhai vừa nhìn xem hai bên trái phải, thực chất là tìm kiếm bóng dáng của Phó Đình Xuyên.

Bình thường anh ngồi ăn cùng tổ đạo diễn, nhân tiện thảo luận về kịch bản.

Nhưng hôm nay, ở đó không có anh.

Khương Diệu cúi thấp đầu, chiếc đũa đâm vào một viên sủi cảo, nước thịt từ bên trong chảy ra.

Khương Diệu ăn khá nhanh, hai ngày nay Phó Đình Xuyên đều ngồi gần bên chỗ các cô, vì thế khi ăn có thể nghe anh nói, nhìn động tác của anh, cô ăn cũng chậm chạp hơn hẳn, còn hận không thể gấp từng hạt cơm cho vào miệng, chậm quá cơm cũng bị nê nê.

Kết quả, di chứng của việc ăn như lang như hổ rất nhanh xuất hiện, cô đau bụng.

Tranh thủ lúc mọi người đang ngồi chờ, Khương Diệu tính đi chỗ khác một lúc, thư giãn dạ dày của mình luôn.

Cô nói với mấy người trong tổ một tiếng, có gì thì gọi cho cô.

Đọc theo con đường bằng đá cuội nhỏ, cô đi đến nơi quay cảnh buổi chiều, không có một ai, chỉ còn mấy cây đèn được dựng. Cảnh ban ngày rộn ràng tấp nập giống như chuyện đã là hôm qua.

Ngay sau đó, cô thấy Phó Đình Xuyên. Không phải đang đứng, mà lại đang nằm. Có lẽ hôm qua không ngủ được sao? Tranh thủ thời gian ăn cơm để ngủ? Phó Đình Xuyên thực sự đang ngủ.

Anh thả lưng ghé hơi ngang, cả người nằm nghiêng ở phía trên. Lông mi của anh thật dài, tạo thành một đường cong rất nhẹ.

Phía sau là rừng trúc, ánh trăng rằm phía chân trời cao cao, giống như con mắt bị đội lên. Gió thổi nhẹ nhẹ, lá phát phơ như đang cảm trên tay, treu đùa bóng đêm tĩnh lặng.

Có lẽ là sợ ồn, Phó Đình Xuyên mới tránh mọi người đến đây, bên cạnh chỉ có một chiếc đèn sáng, cô đơn lẻ bóng.

Hóa ra anh đắp một chiếc thảm lông ngắn, vì xoay người hay là có cử động khác nên chiếc thảm đã trượt phần nhiều xuống đất. Cả người lộ ra ngoài, trên người chỉ mặc bộ diễn phục rộng thùng thình mỏng manh, thít chặt vào người trong làn gió.

Khuông Diệu không cảm thấy lạnh. Nhưng suy nghĩ một lúc, xác định không có người ngoài ở đây, sẽ không khiến người ta hiểu nhầm không đáng có, cô mới quyết định đi qua, giúp anh kéo chặn lại.

Khuông Diệu đi rất nhẹ, ngòai xỏm xuống rồi cầm chiếc thảm trên mặt đất lên. Cô không dám phui, cứ nắm chặt trong tay, sợ tiếng vải cọ xát gây ồn. .

Cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh Phó Đình Xuyên, bóng người rơi xuống trên mặt người đàn ông, che đi gương mặt đó.

Cô hít sâu một hơi, nít thở, cẩn thận đắp lại cho anh, che kín cả người.

Như thể ánh mắt cũng có thể phát ra âm thanh, sợ quấy nhiễu đến anh, nên mắt của cô cũng có phần né tránh. Không dám nhìn thẳng vào mặt người kia, nhưng cô vẫn biết là anh rất đẹp.

Cứ như thế, tỉ mỉ, có chút không được tự nhiên. Cuối cùng, tay Khuông Diệu dừng lại bên cổ anh, nhẹ nhàng dếm lại.

Đang lúc cô định thu tay, cổ tay lại có người nắm chặt. Giữ lấy giữa không trung.

Phó Đình Xuyên từ từ mở mắt ra, đôi mắt anh cực kì trong trẻo, vì mới tỉnh mà còn nhập nhèm mờ lung. Anh nhìn Khuông Diệu chăm chú, cổ tay trắng mịn như tuyết, xúc cảm cũng vô cùng mềm mại. Phó Đình Xuyên bất giác nắm chặt hơn, như sợ cô chạy mất.

Khuông Diệu bị nắm đến đau, kinh ngạc nhìn người kia. Anh vẫn nằm thế, một nửa mặt chìm trong bóng tối, mây đen phủ lên dãy núi, gió thổi lạnh đến run người. Ngượng ngùng, tiếng tim đập cực nhanh, sợ hãi, hoặc là thứ gì khác, trên gương mặt cô gái dần lộ ra mảng hồng hào, vô cùng hấp dẫn.

Ánh mắt Phó Đình Xuyên như tối đi, hô hấp dồn dập hơn.

Anh chỉ muốn kéo cô đến bên cạnh mình.